

Bubi in umetnost

Bubi ima do umetnosti poseben odnos. Od začetka knjige ga zelo zanima risanje na vse mogoče načine – riše na risalne pole za Dečji dom in za Asipija, ustvarja stripe, v stanovanju riše stenske poslikave itd. Prelom v njegovem ustvarjanju se zgodi na risarskem tekmovanju, kjer se zave, da med tekmovalci pravzaprav riše najslabše. Takrat se odloči, da bo nadaljeval s pisanjem. Tako nastane njegova prva komična zgodba "Dva ženina in ena nevesta". Dobiva se tudi s prijateljem Julijem Moharjem, s katerim nato skupaj pišeta romane. Da je njegovo pisanje že takrat bilo kvalitetno se vidi tudi skozi razne pohvale, ki jih dobiva za svoje spise. Potrebno je omeniti, da slovenščina ni Bubijev materni jezik, ter da se je je priučil. To mu zaenkrat še povzroča preglavice, vendar je trdno odločen, da bo to oviro premagal. Pri slovnici in jeziku mu pomaga njegova učiteljica slovenščine Komarjeva.

Bubi uživa ob obiskih kina, gledališča, opere, saj se lahko skozi njih dotakne fantazijskega sveta. Ta svet obuja tudi po predstavah. Tako beži pred vojno in težkimi razmerami, s katerimi se sooča cela družina.

BUBIJEVO PRVO GLEDALIŠČE

Bubijeva navdušenost nad umetnostjo se prvič pokaže, ko se odloči s prijatelji postaviti svoje gledališče. Z nakradeno navlako so si opremili neoddano sobo v hiši gospe Hamman. Tam so nato igrali različne prizore iz gledaliških predstav. Kasneje je Hammanova sobo oddala nekemu zidarju, zato so ropotijo odvedli domov ali prodali. Ko Bubi obiše pravo gledališče je zelo očaran in mu je žal, da je njihovo gledališče propadlo.

FILM

Bubi je izredno očaran nad kinom, ko si z Giselo, Fani in njeno mamo ogleda film Čarobna ptica. To je bil prvi barvni film po dolgem času. Bubi kino in film doživlja zelo razburljivo. Film je zanj iluzija, premik v nek drug, pravljični svet. To mu je zelo všeč ("Jaz sam bi hotel zmeraj živeti v taki začarani negibnosti."). Ta iluzija se zanj ne konča, niti ko stopi iz kina, pač pa začne pripovedovati razne podrobnosti iz filma in si izmišljuje še dodatne stvari, ki se v filmu ne dogajajo. Tako se kaže moč njegova fantazije. Prekine ga komaj pogled na okajenega Hirola pred njihovo hišo.

DEČJI DOM

Gisela je bila po operaciji poslana v Dečji dom. Da bi z njo ravnali čim bolje, se Bubi odloči narisati Sneguljčico in sedem palčkov za njihovo igralno sobo. Od Dečjega doma je dobil vse potrebščine. Risal je 17 dni in nato vse risalne pole velikosti 1x1 meter pritrdil na steno. Za to je dobil celo plačilo od upravnika Dečjega doma – 150 lir, kar je za družino

bilo veliko. Bubi se zaveda, da lepo riše in z veseljem pomaga okrasiti igralno sobo.

ASIPI ABDULBARI

Bubi je z veseljem likovno ustvarjal ("Zdaj bi najraje samo še risal dan in noč in si služil denar."). Njegovo nadarjenost je opazil tudi čistilec čevljev Asipi Abdulbari. Le-ta je želel, da mu Bubi izdelava nekaj izložbenih plakatov. Tudi za to delo je Bubi dobil plačilo, in sicer kar 250 lir.

STRIPI

Bubi začne ustvarjati tudi zgodbe v sliki – stripe. Te stripe so nato brali tudi njegovi sošolci in njihovi starši, ki so mu za nadaljnje stripe obljubljali hrano. Risal jih je torej predvsem zato, da bi pomagal družini.

STENSKÉ POSLIKAVE V STANOVANJU

Bubija je posebno privlačilo tudi stensko slikarstvo. Ker so bile stene v njihovem stanovanju zelo zamazane, mu je mama dovolila, da jih porišé. Narisal je same svetopisemske motive - pri oknu za posteljo Stvarjenje sveta, na nasprotno steno izgubljeni raj, na ozki zid ob pekarski polici Jezusa ter za policami nad električnim kuhalnikom Poslednjo sodbo. S svojimi izdelki je bil zadovoljen. Bilo ga je edino sram, kaj bo ob pogledu na poslikave rekel duhovnik, ko je prišel spovedat očeta na smrtni postelji.

TEKMOVANJE

Bubi, Mikec in Bajžl (še 2 učenca, ki sta lepo risala) so se udeležili risarskega tekmovanja mladinske fašistične organizacije GILL in Narodne galerije. Takrat se je Bubi zares zavedel, da riše pravzaprav najslabše od vseh tekmovalcev. Bil je celo jezen na učitelja, ki ga je izbral za tekmovalca.

Po tej preizkušnji se Bubi začne spraševati, ali naj še sploh riše. Ugotovi, da so njegovi stripi zanimivi predvsem zaradi zgodb, ne pa toliko zaradi vizualne estetike, zato se raje usmeri v pisanje.

KAJ BUBI BERE?

Clairi rada prebira trivialno literaturo, s katero se rešuje v svet domišljije. V nasprotju z njo pa Bubi bere Dostojevskega, ki mu je zanimiv predvsem zato, ker uprizarja male revne ljudi. Zaradi šole mora brati tudi Cankarja, o katerem meni, da je njegov jezik zelo lep in poetičen, vendar je Dostojevski kljub vsemu boljši pisec od Cankarja.

Bubija zanimajo tudi nova odkritja in znanost. V knjižnici si izposoja stare znanstvene revije, ki so izhajale od njegovega rojstva naprej. Z zanimanjem jih prebira, rešuje križanke ter različne kvize, v katerih vedno izpade kot upornik.

BUBIJEVA PRVA ZGODBA

Njegova prva zgodba je nosila naslov "Dva ženina in ena nevesta". Obsegala je kar 42 strani rokopisa, ki ga je tudi zvezal v knjigo in dodal trdne platnice. Prebral jo je ostalim članom družine, ko so bili skupaj zbrani v delavnici. To je bila smešna zgodba ("Vati se je smejal, torej je imela povest nekaj v sebi").

Bubi piše v slovenskem jeziku, čeprav se je zavedal, da mu le-ta še povzroča težave, ga ovira ter da slovnice še ne obvlada.

JULIJ MOHAR

Je Bubijev prijatelj, s katerim sta se dogovorila, da bosta enkrat na teden skupaj pisala romane - pustolovke in kriminalke. Julijan je imel večjo fantazijo, zaradi česa je bil pri pisanju boljši. Njegove zgodbe so tekale hitreje, so imele dramatične preobrate, Bubi pa je zgodbo razvijal zelo počasi in jo velikokrat prekinjal z opisovanjem ("Julijan je imel

večjo fantazijo kot jaz, to je bilo treba priznati. Pri njem so gangsterji med policijsko jago sredi ceste izginili v tla, v svoje podzemne garaže ... pri meni je trajalo nekaj strani, preden so se s prtljago izkrcali na kopno.")

SPIS O BEDNIH LJUDEH DOSTOJEVSKEGA

Ko so pisali šolsko nalogo je Bubi napisal spis o Bednih ljudeh Dostojevskega. Ker je to malce težja literatura za 14-letnika, ga Komarjeva po uri zadrži. Bubi pove, da sicer razume, kaj osebe govorijo, ne razume pa skritega pomena. Bubi ve, da želi Dostojevski skozi literaturo predstaviti neko višjo idejo, ki pa je zaenkrat še ne razume.

KINO UNION in OPERA

Bubi je končno dobil tudi svoj plašč, ki mu ga je sešil Vati. Da bi se z njim pokazal v družbi, se je odpravil v kino Union. To je bil veličasten kino, kamor so hodili premožnejši meščani ("V kinu Union, ki je bil s svojimi stebri podoben dvoru, je zasedala boljša mestna mladež ..."). Bil je ponosen, da se je lahko primerjal z njimi, čeprav je še vedno čutil, da je to zaključena družba in da ne spada med njih.

Naslednji večer se je v novem plašču podal v Opero. Bila mu je bolj všeč kot kino, saj si lahko "videl igralce iz krvi in mesa" ter zavohal vonj njihove šminke. Tudi tukaj se je zbrala takšna družba, ki ji Bubi nikakor ni pripadal.

LADO

Z Lodom Pšeničnikom se je seznanil v šolskem zaklonišču ob letalskem alarmu. Prav on je pomembno vplival na Bubijevo ustvarjanje. Bil je mlad pesnik, ki je poznal mnogo vplivnih pomembnežev tistega časa. Tako je Bubija peljal tudi na obisk k Otonu Župančiču. To srečanje je bilo za Bubija zelo razburljivo, saj je Župančiča zelo spoštoval.

Kasneje je Lado Bubiju povedal, da bo izhajala revija za mlade pisce in začetnike, "Slovenska mladina", ter da lahko dr. Tinetu Debeljaku nese svoje izdelke, če želi, da bodo objavljeni. Bubi je na čisto prepisal zadnjo noč, ko je Vati umrl, in spis oddal. Čez nekaj tednov je dobil pismo ("prvo pošto, ki je bila v življenju naslovljena name") s povabilom k dr. Tinetu Debeljaku. Tam izve, da bo njegova črtica objavljena, ter da bo zanjo dobil plačilo - 360 lir. V časopisu so objavili tudi oceno njegove črtice - "Dobro črtico je prispeval ...".

PISANJE S KOMARJEVO

Po smrti očeta se Bubi odloči, da bo postal pisatelj. Sprva mu to gre le stežka od rok, saj si postavlja previsoke cilje in pretežka vprašanja. Nato pa se le vda in se odloči, da bo pisal o stvareh, ki jih je doživel in se jih jasno spominja.

Pri pisanju mu je pomagala učiteljica slovenščine Komarjeva. Dobivala sta se ob torkih pri njej doma. Pomagala mu je pri slovnici in jeziku. Bubi se zaveda, da ga slovenščina ovira pri pisanju in da ne more napisati vsega tako, kot si želi. Ne pozna vseh izrazov in ne zna zapisati svojih občutkov. Te stvari ga zelo morijo, ker se boji, da bo pozabil na stvari, o katerih bi zdaj želel pisati. Boji se, da se kasneje nanje ne bo tako dobro spominjal, zato jih želi zapisati že zdaj.

Da bi izboljšal svoje znanje slovenščine je začel sistematično brati slovenske klasike ("Jurčič, Levstik, Kersnik, Finžgar ..."). Pri njih občuduje jasnost in trdnost besedila, ter ve, da tako ne more pisati.